

10+

HET
GEHEIM
VAN
HET **KERKHOF**

LISA THOMPSON

BILLY
BONES

Het geheim van het kerkhof

LISA THOMPSON

Uit het Engels vertaald door
Anneke Bok en Claudia de Poorter

**BILLY
BONES**

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, april 2021

Oorspronkelijke titel: The Graveyard Riddle
Oorspronkelijke uitgave: Scholastic
Nederlandse vertaling: Anneke Bok en Claudia de Poorter, 2021
Tekst © Lisa Thompson, 2021
Omslag en illustraties binnenwerk © Mike Lowery, 2021

The right of Lisa Thompson and Mike Lowery to be identified as
the author and illustrator of this work has been asserted by them.

Zetwerk door ZetSpiegel BV, Best

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789463850728

NUR: 283

www.billybones.nl

AHOOOY!

Wat leuk dat jij in *Het geheim van het kerkhof* gaat beginnen!

Bij BILLY BONES vinden we het belangrijk dat kinderen met veel plezier een boek oppakken. Lezen is namelijk niet alleen heel leuk, maar ook nog eens heel belangrijk. Wist jij bijvoorbeeld dat je een grotere fantasie kunt krijgen door te lezen? Hoe cool is dat?

En nog een leuk feitje over het boek dat jij nu gaat lezen: de personages hebben al eerder spannende avonturen beleefd in het bekroonde boek *De goudvisjongen*. Heeft dit jou nu nóg nieuwsgieriger gemaakt? Begin maar snel met lezen, want er staat je een spannend avontuur te wachten!

Wij zijn heel benieuwd wat jij van *Het geheim van het kerkhof* vindt. Wil je dit ons laten weten? Dat vinden we hartstikke leuk! We horen dan ook graag wat volgens jou het meest spannende stuk uit het boek is. Je kunt een mailtje sturen naar info@billybones.nl.

Heel veel leesplezier!

BILLY BONES

Frankie is een roodbruine teckel, een onwijs pienter hondje. Elke dag na school en ook in het weekend ga ik met hem wandelen, en dan slaat hij aan het eind van onze oprit altijd linksaf. Hij weet dus precies welke kant hij op moet: naar het kerkhof.

Deze middag was als alle andere. We liepen langs de halve kring huizen van Chestnut Street en kwamen bij het steegje. Frankie bleef even staan om aan een pol onkruid te snuffelen. Ik vroeg me weleens af of hij dan echt iets lekkers rook of net deed alsof, zodat hij even kon uitrusten. Hij had tenslotte maar heel korte pootjes.

‘Kom op, Frankie. Loop eens door,’ zei ik. Hij schudde zich even uit en we liepen weer verder.

Sommige mensen vinden het raar dat ik graag naar het kerkhof ga. Voor hen is een kerkhof maar iets griezeligs. Het doet ze denken aan enge dingen, zoals weggrottende lijken en

jammerende geesten. Dat heb ik dus helemaal niet. Er is juist veel kleur en licht en natuur. Het is eigenlijk de plek waar ik het allerliefste ben.

We kwamen uit het steegje, en ik ademde eens diep in. Er blies een zacht briesje door de bomen, en over de grafstenen dansten warme, gele spikkels zonlicht. Toen mijn vader nog bij ons woonde, ging ik altijd naar het kerkhof wanneer hij en mijn moeder ruzie hadden. Daar werd niet geschreeuwd. Het was er altijd vredig.

Toen we over het pad liepen, bleef Frankie plotsklaps stilstaan. Hij stak zijn neus in de lucht en snuffelde. Zijn lange, bruine oren flapperden zachtjes in de wind, terwijl hij de geur zocht die hij had opgepikt.

‘Wat is er, Frankie?’ vroeg ik. ‘Ruik je de zielen van dode mensen?’ Ik keek naar de grafsteen naast ons. Daarop stond:

BENJAMIN HENRY BRADY

GEBOREN OP 31 JULI 1884

OVERLEDEN OP 27 JANUARI 1954

Frankies natte, bruine neus bewoog heen en weer. Ik wist dat de reukzin van een hond wel veertig keer sterker was dan die van ons. Zou Frankie soms de aftershave van Benjamin Brady kunnen ruiken, die nog in de lucht hing? Hij snuffelde nog een paar keer en trok toen aan zijn riem. We konden weer verder.

We kwamen langs de grote kastanjeboom met de zeshoekige bank om zijn stam. Een stukje verderop was de roestige waterkraan waar bezoekers hun gieter konden vullen.

Meestal liepen we een rondje over het hoofdpad, langs de kerk, en kwamen dan weer uit waar we begonnen waren. Maar iets voorbij de kraan viel mijn oog op een paadje dat we al een tijd niet genomen hadden. Het was overwoekerd met een wirwar van klimop en braamstruiken en leidde naar het oudste deel van het kerkhof. Er waren geen rouwende nabestaanden meer die de graven daar bezochten. Die waren zelf allemaal al dood en begraven.

‘Zullen we eens hierlangs gaan, Frankie?’ zei ik. Mijn hondje ging zitten op het pad. Hij was in de war omdat we afweken van ons normale rondje.

‘Kom op, het is niet ver,’ zei ik.

Het onkruid op het paadje werd gaandeweg steeds dichter, en ik moest me er echt een weg doorheen banen. We waren omringd door oeroude grafstenen die door het kreupelhout naar ons leken te gluren als grijze schapen in een zee van groen. Sommige waren bezaaid met feloranje korstmos, alsof ze waren bespat met verf.

Ik wilde verder lopen, maar ik haalde mijn enkel open aan een stekelige braamstruik. De schram begon te bloeden. Ik pakte een papieren zakdoekje en drukte het ertegen totdat het ophield.

Frankie nieste. Hij werd bijna verzwolgen door het onkruid.

‘Misschien was het toch niet zo’n goed idee,’ zei ik. ‘Kom, we gaan terug.’

Ik tilde Frankie op en nam hem onder mijn arm. Toen kwam ik overeind en keek om me heen. Het hele kerkhof werd

omgeven door een oude muur van rode baksteen. Hier was de muur deels afgebrokkeld, en er zat nu een v-vormige opening in. Ik kon me niet herinneren dat ik die al eerder had gezien.

‘Wat zou er daarachter zijn?’ zei ik. Voorzichtig deed ik een paar stappen terwijl ik goed uitkeek voor braamstruiken, en alle brandnetels plattrapte. Het pad hield hier helemaal op, dus nu moest ik tussen de graven door lopen, waar de grond hobbelig was. Toen we bij de afbrokkelende muur kwamen, zette ik Frankie op de grond. Hij schudde zich eens uit en stak zijn neus weer in de lucht. Achter de muur zag ik een huis.

‘Kijk nou!’ riep ik uit.

We klauterden over de berg bakstenen en kwamen in kniehoog gras terecht. Voor ons stond een klein, vervallen huis. Ik liep eromheen. Het had een deur in het midden, vier kleine ramen met zwarte kozijnen, een krakkemikkig dak en een schoorsteen. Het zag er een beetje uit zoals een kleuter een huis tekent. De ooit witte muren waren nu vuilgrijs met hier en daar groen, glibberig mos. Er ontbraken een aantal dakpannen, en het had een ver vooruitstekend afdak, waaronder de ramen bijna helemaal schuilgingen. Het was vast erg donker binnen. Achter het huisje stond nog een bakstenen muur. Het leek wel alsof het opzettelijk aan het zicht was onttrokken.

‘Gek, hè, Frankie?’ zei ik. ‘Ik wist helemaal niet dat het hier stond!’ Frankie had het druk met het opsnuiven van al die nieuwe luchtjes. Ik baande me een weg door het gras en tuurde door het raam, dat bedekt was met een dikke laag vuil, alsof er binnen een gordijn was dichtgetrokken. In een hoek van de ruit zat een barst.

Frankie trok ineens aan zijn riem. Er zat een merel met zijn feloranje snavel in de grond te pikken. Hij stopte even en keek naar ons. Nadat hij had besloten dat we geen echte bedreiging vormden, ging hij weer verder. De deur van het huis was donkergroen en stond op een kiertje. Ik aarzelde even en gaf er toen met mijn knie een duwtje tegen. Er kwam geen beweging in. Ik zette mijn schouder ertegen en duwde een paar keer met heel mijn gewicht.

Moeizaam ging de deur steeds iets verder open, totdat er genoeg ruimte was om me erdoorheen te kunnen wurmen. Ik gluurde naar binnen. Hier woonde vast niemand. Het kon toch zeker geen kwaad om eens een kijkje te nemen?

‘Kom,’ zei ik tegen Frankie. ‘We gaan naar binnen.’

We kwamen in een kleine, vierkante kamer met een laag plafond. Het was er donker, en ik moest mijn ogen even laten wennen aan het duister voordat ik kon rondkijken. De kamer was vrijwel leeg. Er was alleen een open haard vol asresten en een houten stoel die bedekt was met een dikke laag stof. Het rook er muf en schimmelig, een beetje zoals bij ons thuis in het aanrechtkastje onder de gootsteen.

‘Wow,’ zei ik terwijl ik om me heen keek. ‘Hoelang zou het geleden zijn dat er hier iemand heeft gewoond?’ Frankie snuffelde aan de stoffige houten vloer en moest niezen. Er was een houten trap zonder leuning, waarvan een heleboel treden ontbraken.

‘Ik denk dat we beter niet naar boven kunnen gaan,’ zei ik. Ik zag daar alleen twee deuren.

Beneden was er nog een kamer. Frankie trok me erheen. Deze kamer zag er vrijwel hetzelfde uit als de eerste: stoffig,

donker en erg kaal. Ik liep naar het raam. Op de vensterbank lag een kiezelsteen. Ik pakte hem op. Hij was koud en glad, als een duivenei.

‘Waar zou die vandaan komen?’ vroeg ik me af. Ik legde de kiezelsteen terug en veegde met mijn hand een stukje van de smoezelige ruit schoon. Daardoor zag ik de opening in de afbrokkelende muur, de bovenkant van de oude grafstenen en de nieuwere graven vlak bij het hoofdpad.

‘Ik ben reuzebenieuwd hoe Matthew reageert als hij dit hoort!’ zei ik tegen Frankie. ‘Wedden dat hij hier nooit is geweest?’ Matthew Corbin was mijn beste vriend en woonde tegenover ons in Chestnut Street.

Ik keek op mijn horloge en besloot naar huis te gaan, want mijn moeder zou het eten zo klaar hebben. Ik draaide me om en wilde weggaan, maar toen hoorde ik ineens iets. Er kwam een zacht gekraak van boven. Het klonk alsof iemand zich heel voorzichtig voortbewoog over de vloer. Ik keek naar het plafond en spitste mijn oren.

‘Volgens mij is er iemand boven,’ fluisterde ik. Ik hield Frankies riem stevig vast, en we liepen zachtjes terug naar de voorkamer met de kapotte trap. Ik tuurde naar boven, als de dood dat er bovenaan de trap ineens een gezicht zou verschijnen. Het gekraak hield op.

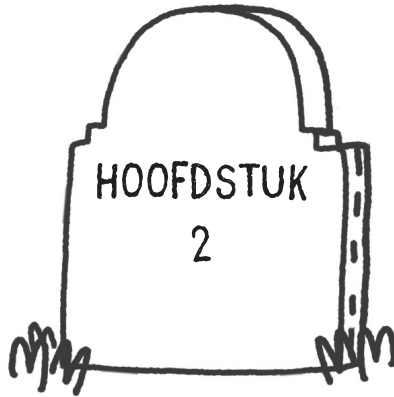
‘H-hallo?’ riep ik. ‘Is daar iemand?’ Ik luisterde, maar er kwam geen reactie. Ik hoorde niets anders dan het ruisen van de wind door het hoge gras. Dat was het vast geweest – de wind die door de barsten in het raam blies, waardoor de vloerplanken gingen kraken. Frankie gromde.

‘Niets aan de hand, Frankie. Het is de wind maar,’ zei ik.
‘Kom, we gaan.’

Ik haastte me terug naar de deur, en we wurmden ons door de nauwe opening. Toen we buiten stonden in het hoge gras, draaide ik me om en probeerde de deur dicht te trekken, maar er was geen beweging in te krijgen.

Toen viel mijn oog op iets boven de deur. Ik deed een stap achteruit. Er waren woorden in het donkere hout uitgesneden. Toen ik las wat er stond, liepen de rillingen langs mijn rug. Ik kreeg overal kippenvel.

‘hEER, ONTFERM U OVER ONS.’

Toen Frankie en ik terugliepen over het kerkhof, had ik nog steeds kippenvel. Wie had die woorden uitgesneden boven de deur van het huis? Ze klonken onheilspellend. Ik kreeg er de kriebels van.

Ik dacht er nog steeds over na toen ik het steegje uit liep en weer in Chestnut Street kwam. Oude Nina stond in haar voortuin en probeerde een chipszak te pakken die vlak bij haar voordeur onder een struik was gewaaid. Pepper, haar cyprese kat, zat op het stoepje en kneep haar ogen dicht tegen de zon. Oude Nina had Pepper de vorige zomer als jong poesje gekregen, en het beestje was heel schuw en schichtig, net als haar baasje. De kat wierp één blik op mij en Frankie en schoot naar binnen.

‘Zal ik die zak even voor je pakken, Nina?’ vroeg ik.

‘Nou, als het niet te veel moeite is, Melody,’ zei ze. ‘Als ik door de knieën ga, kom ik misschien niet meer omhoog.’

Oude Nina zag er altijd heel keurig uit. Vandaag had ze een lichtgroene blouse en een zwarte broek aan. Op haar blouse had ze een blauwe broche in de vorm van een margriet. Die had ze elke dag op, en hij fonkelde in het zonlicht. Ik bukte me, raapte de chipszak op en gaf hem aan haar.

‘De wind waait soms wel graag vanuit de verkeerde hoek, vind je ook niet?’ zei Oude Nina glimlachend.

Ik wist niet hoe ze het voor elkaar kreeg, maar Oude Nina verstond de kunst om een simpele zin veelbetekenend te laten klinken. Toen ze glimlachte, zag ik een wirwar van piepkleine rimpels op haar wangen. Mijn moeder dacht dat Oude Nina tegen de honderd liep, maar niemand wist precies hoe oud ze eigenlijk was. Haar huis heette de Pastorie en stond helemaal aan het eind van onze doodlopende straat, naast het steegje. Het stond er al lang voordat onze saaie, grijze huizen waren gebouwd.

Ik was benieuwd of Oude Nina iets afwist van het vreemde huis dat ik had ontdekt. ‘Nina, weet jij misschien iets van een huis aan de rand van het kerkhof?’ vroeg ik. ‘Het is helemaal vervallen. Volgens mij woont er al jaren niemand meer.’

Terwijl Oude Nina nadacht, kneep ze de chipszak tot een prop. De huid van haar hand was flinterdun. ‘Bedoel je soms het oude pesthuis?’ vroeg ze. ‘Staat het achter een muur van rode baksteen?’

‘Ja!’ zei ik. ‘Wat is een pesthuis?’

Oude Nina kneep haar lippen op elkaar. Toen zei ze: ‘Niets leuks, helaas. Mensen die besmet waren met de pest werden daar afgezonderd in de hoop dat ze de ziekte dan niet verder

zouden verspreiden. Dat was natuurlijk honderden jaren geleden, toen onze stad nog een dorp was. Toen mijn Arthur nog leefde, heeft hij er wat onderzoek naar gedaan.’

Arthur was de man van Oude Nina en hij was de dominee van de kerk geweest. Hij was lang voor mijn geboorte overleden.

‘Een pesthuis werd vaak dicht bij de kerk gebouwd. Sommige delen van dat huis stammen uit de zeventiende eeuw, meen ik,’ zei Oude Nina. ‘Maar het merendeel ervan is later gebouwd.’

‘Ongelofelijk,’ zei ik. ‘Ik vermoedde wel dat het oud was, maar ik had niet gedacht dat het zó oud zou zijn. Waarom staat er een muur voor?’

‘Misschien wilden de kerkgangers er niet meer aan herinnerd worden omdat het zo’n treurige geschiedenis heeft,’ zei ze. ‘Ik geloof dat die muur in de negentiende eeuw is gebouwd, in de tijd van koningin Victoria.’

Ik wilde dolgraag naar Matthew om hem over het huis te vertellen. Hij was gek op interessante feiten, net als ik.

Er begon een hond te keffen. We draaiden ons allebei om en keken naar nummer 7.

‘O jee, omdat wij staan te kletsen, begint dat jonge hondje weer met zijn gekef,’ zei Oude Nina. ‘Hoe dan ook, leuk je even te spreken, Melody.’ Ze liep langzaam naar het stoepje bij de voordeur, waar Pepper weer was verschenen en op haar zat te wachten.

Rory en Hannah Jenkins en Max, hun baby, woonden op nummer 7. Voor hun raam, op de vensterbank, stond hun

witte, pluizige hondje, dat Wilson heette. Ze hadden Wilson pas een paar weken, en door het raam naar de burens blaffen was kennelijk zijn grootste hobby. Hij begon nog verwoeder te blaffen toen hij Frankie zag. Frankie keek heel even naar hem en geeuwde toen.

Ik stak de weg over naar ons huis, nummer 3.

‘Melody! Wil je me even helpen?’ riep mijn moeder, zodra ik de voordeur had dichtgedaan.

‘Ik kom zo!’ riep ik terug. Ik maakte Frankies riem los, en hij dribbelde naar de keuken, terwijl zijn puntige staart heen en weer zwiepte als de slinger van een staande klok. Ik ging naar de eetkamer, waar mijn moeder bij een muur stond met een reusachtige spiegel in haar handen. Haar gezicht was tegen het glas gedrukt terwijl ze hem met moeite omhooghield.

‘Mam! Je had even op mij moeten wachten!’ riep ik uit. Ik schoot haar snel te hulp.

‘Ik wilde hem ophangen, maar ik kan niet zien wat ik doe,’ zei ze.

Ik stak mijn hand achter de spiegel en hing het kettinkje om de spijker. ‘Nu kun je hem loslaten.’

Mijn moeder liet de spiegel voorzichtig zakken, hing hem recht en deed toen een stap achteruit. ‘Prachtig!’ zei ze. ‘Ik was al maanden van plan om hem op te hangen. Staat mooier, toch? En de kamer lijkt stukken groter! High five, Team MC!’

We sloegen onze handen tegen elkaar, ook al was het een beetje suf. Nadat mijn vader was weggegaan, was mijn moeder ons Team MC gaan noemen, naar onze namen: Melody en Claudia. En ook al vond ik die naam eigenlijk maar niks, ze

had gelijk, want we waren echt een team geworden. Samen deden we alle klusjes die mijn vader vroeger altijd op zich nam, zoals een nieuwe ladekast in elkaar zetten of onze kapotte wasmachine loskoppelen en naar de milieustraat brengen. We hadden zelfs de woonkamer behangen nadat we daar op YouTube een video over hadden bekeken.

Ik keek de kamer rond. ‘Waar zijn al onze foto’s gebleven?’

Ons wandmeubel stond altijd vol met ingelijste foto’s. Een paar van mij als baby, een van mijn moeder voor het biologische eetcafé waar ze werkt, van Frankie als puppy, van Frankie met een kerstmuts op, en een van ons drieën op het strand waar Frankie de hele dag gaten had gegraven.

‘Ik ben aan het “ontspullen”,’ zei mijn moeder. ‘Alles komt beter tot zijn recht wanneer er opgeruimd is, vind je ook niet?’

Op de grond stond een kartonnen doos met de ingelijste foto’s, en met haar voet schoof ze die onder het wandmeubel. Onze tafel, die anders altijd vol lag met boeken, tijdschriften en papieren, was ook leeggeruimd. In het midden ervan stond een smalle glazen vaas met roomwitte bloemen. Ze was duidelijk flink bezig geweest.

‘Hoe was je wandeling?’ vroeg ze.

Ik liep achter haar aan naar de keuken. ‘Bijzonder!’ zei ik. ‘Ik heb een oud huis gevonden. Nou ja, een huisje. Nina zei dat het een pesthuis was.’

‘Leuk,’ zei mijn moeder terwijl ze de post bekeek die op de tafel lag. Ik voelde dat ze niet luisterde. Zo deed ze nu al een paar weken. Er was kennelijk iets wat haar bezighield, maar wanneer ik vroeg wat er aan de hand was, zei ze ‘niets’. Het

was me ook opgevallen dat ze veel post kreeg waar ‘DRINGEND’ op stond. Volgens mij waren het rekeningen.

‘Ik ga even naar Matthew,’ zei ik. Ik wilde hem zo snel mogelijk vertellen over de ontdekking die ik op het kerkhof had gedaan.

‘Oké, maar over twintig minuten is het eten klaar,’ zei ze. Ze legde een van de enveloppen waar ‘DRINGEND’ op stond apart zonder hem open te maken.

Matthew woonde op nummer 9 en was nu al bijna een jaar mijn beste vriend. Vroeger vonden de mensen hem maar een rare, omdat hij niet graag buitenkwam. Wat zij niet wisten, was dat hij een enorme angst voor ziektekiemen had. Naar buiten gaan was voor hem doodeng. Hij dacht dat er overal ziektekiemen waren, klaar om onder zijn huid of in zijn neus te kruipen, zodat hij of zijn gezinsleden heel ziek zouden worden.

Hij kreeg er zo veel last van dat hij niet meer naar school ging en de hele tijd latex handschoenen droeg. Maar afgelopen zomer waren zijn ouders met hem naar een therapeut gegaan, dokter Rhodes. Daar had hij nu elke week een afspraak en sindsdien ging het telkens iets beter met hem.

O, en hij heeft een keer een mysterie opgelost! Er was een peuter verdwenen uit Chestnut Street, die Teddy heette, en Matthew had ontdekt wat er gebeurd was, omdat hij altijd uit het raam keek en zag wat de burens deden. Dat was een tijdlang groot nieuws geweest, en we hadden zelfs cameraploegen van de televisie in de straat gehad! Teddy werd veilig en wel teruggevonden. Maar ik denk dat de meeste mensen dat nu wel vergeten zijn.

Ik belde aan bij nummer 9 en wachtte. Wilson verscheen meteen voor het raam van nummer 7 en begon weer te keffen. Zijn adem vormde een beslagen rondje op het glas.

Sheila, Matthews moeder, deed open. 'O, hallo, Melody, lieverd. Kom je voor Matthew?' vroeg ze.

'Hallo, Sheila,' zei ik. 'Ja.'

'MATTHEW, MELODY IS ER!' riep ze in de richting van de serre. 'Moet je die hond nou toch horen. Je zou toch denken dat hij inmiddels bekaf is, hè? Gek word ik ervan.'

Ze keek gespeeld wanhopig, en ik lachte naar haar. Sheila is superaardig. Matthew dook achter haar op met een biljartkeu in zijn hand.

'Ha, daar ben je,' zei Sheila. 'We gaan over tien minuten weg, Matthew. Oké? Groetjes aan je moeder, Melody.'

Matthew zette de onderkant van de keu op de deurmat en hield het uiteinde vast. Brian, zijn vader, had een hele tijd geleden een pooltafel gekocht in de hoop dat Matthew vaker beneden zou komen. En sinds kort maakte Matthew er gebruik van.

'Alles goed?' vroeg hij.

'Hoi, Matthew,' zei ik. 'Je raadt nooit wat ik op het kerkhof heb gevonden! Op het oude deel, vlak achter de muur, staat een...'

Jake Bishop van nummer 5 kwam achter hem de gang in lopen. Hij had ook een biljartkeu in zijn hand.

'O, hallo, Jake,' zei ik. Ik keek naar Matthew, maar hij staarde naar de biljartkeu die hij ronddraaide in zijn handen.

Het gekef van Wilson werd steeds luider. Jake kwam met

een sprong naast me staan op het pad. ‘Ik wou dat die kleine rat zijn kop eens hield,’ zei hij. ‘We horen de hele dag niets anders. Kef-kef-kef. En als we die kleine rat niet horen, dan wel die krijsende baby.’

Het huis van Jake grensde aan dat van de familie Jenkins, dus ze hoorden waarschijnlijk alles door de tussenmuur, ook het gehuil van Max.

Matthew kwam ook op het pad staan, naast Jake. Hij had alleen sokken aan, geen schoenen. Een paar maanden geleden zou hij nooit op zijn sokken naar buiten zijn gekomen. Hij zou veel te bang zijn geweest voor ziektekiemen. We keken allemaal naar Wilson. Telkens wanneer hij blafte, maakte hij een klein sprongetje.

‘Kijk nou, Jake,’ zei Matthew. ‘Het is net alsof Wilson uit de droger komt!’

Jake moest er vreselijk om lachen. ‘Tjonge!’ zei hij. ‘Het lijkt wel een pruik op pootjes!’

‘Het is een maltezer. Die hóórt zo pluizig,’ zei ik. ‘Daar moet je hem niet mee plagen!’ Maar Matthew en Jake trokken zich allebei niets van me aan.

Jake deed vroeger heel vervelend tegen Matthew en noemde hem altijd een mafkees wanneer hij hem voor het raam zag staan. Maar sinds de vorige zomer, toen Teddy was verdwenen, waren ze vrienden.

Wilson was kennelijk uitgeput, want hij hield op met blaffen en zat maar wat te hijgen. Toen likte hij aan het raam, wat een slijmerige veeg achterliet. Matthew ging naar binnen.

Jake ook. Toen draaide hij zich naar me om. ‘Melody, je

moet Frankie eens naast Wilson zetten, dan zijn ze net zuurkool met worst!’

Matthew bulderde het uit. Ik had hem in tijden niet zo hard horen lachen. Jake kwam ook niet meer bij. Ik stond er wat verloren bij en voelde me onzichtbaar.

‘Kom, laten we dat potje poolen even afmaken voordat we weggaan,’ zei Jake. Hij ging naar de serre aan de achterkant van het huis. Daar stond de pooltafel.

‘Gaan jullie straks weg?’ vroeg ik.

Matthew keek naar de grond. ‘Ja, mijn moeder gaat met ons naar de film. Als een soort beloning omdat mijn therapie zo goed gaat.’ Hij keek me nog steeds niet aan.

‘Wat leuk,’ zei ik, hoewel ik me buitengesloten voelde.

Toen keek Matthew me aan door zijn lange pony. Hij knipperde met zijn ogen. ‘O ja, maar wat wilde je nou vertellen? Iets over het kerkhof?’

‘Niks belangrijks,’ zei ik. ‘Ga jij nou maar verder met poolen als je zo de deur uit moet. Ik zie je nog wel, Matthew.’

‘Oké, doe.’

Nog voordat ik het tuinpad af was, sloeg de deur al achter me dicht.